

[Anne Grete Holmsgård]

1980, hvor udgifterne til støttepædagoger lægges ind i institutionsbudgettet, er der al mulig grund til at forvente, at integrationen bliver endnu mere vanskelig og skudt endnu længere ud i fremtiden.

Hvad angår de ændringer af bistandsloven, der er gennemført i § 48 og § 58, hvor der pr. 1. januar er blevet indført et transgskriterium eller et økonomisk kriterium for tilskud til handicappedes hjælpemidler og for handicappede børns mulighed for at få hjælpemidler, er situationen blevet forringet meget såvel økonomisk som med hensyn til stigende usikkerhed og uvished om, hvorvidt den enkelte er købt eller solgt.

Det virker endnu mere grotesk, at et af de få retsprincipper, der eksisterede i bistandsloven, er blevet fjernet, når man samtidig kan høre socialministeren gang på gang udtale sig til fordel for retsbestemte ydelser. Men det koster jo som bekendt heller ikke ret meget at udtale sig, og det giver ofte en udmærket PR.

Hvis handicappede bare skal have en nogenlunde mulighed for at klare sig på lige fod med os andre, er det nødvendigt, at de handicappede får dækket de merudgifter, der opstår som følge af handicapet. Det er ikke bare nødvendigt, men det er uanstændigt, hvis det ikke sker. De udgifter, forældre til handicappede børn har mulighed for at få dækket, er i forvejen ikke særlig store, og det tages ikke i betragtning, at den familie, der har et handicapet barn, i forvejen har mange andre ekstraudgifter, og at det for dem ofte er en luksus at deltage i de almindelige aktiviteter, som vi andre deltager i til daglig.

Formodentlig vil mange mennesker sige, at det ikke kan være rimeligt, at handicappede, der i øvrigt sidder godt i det økonomisk, skal have dækket merudgifter, der er forbundet med et handicap. Jeg er helt uenig i den holdning. For det første er handicapgrupper som regel ikke særlig godt økonomisk kørende. For det andet har de ud over de udgifter, de har mulighed for at få dækket, en lang række andre merudgifter, der er forbundet med, at samfundet ikke er indrettet på handicappede. For det tredje må og skal det være en ret for alle handicappede at få dækket disse merudgifter uanset deres indkomstforhold. Hvis deres indkomster er høje, må det bidrage, de skal levere, tages over beskatning

gen og ikke over selve handicapkompensationen.

Det er adskillige gange blevet fremført af socialministeren, at det ikke er meningen, at forringelserne i bistandsloven for handicappede skal ramme de dårligst stillede, men der er ingen som helst garanti for, at det ikke netop eller ikke også kommer til at ramme disse grupper. Formuleringerne i kontanthjælpscirkulæret kan i bedste fald betegnes som udflydende, når det hedder, at det afgørende for vurderingen vil være, om den merudgift, der er tale om, ikke med rimelighed kan forventes afholdt inden for familiens budget, fordi udgifterne vil bringe dette ud af balance, eller i tilfælde, hvor der er tale om kroniske handicap, i en længere årrække vil belaste familiens økonomi uforholdsmæssigt.

Der er næppe nogen tvivl om, at kommunerne i øjeblikket har store vanskeligheder med at fortolke dette, men det, man kan frygte, er, at det eneste beløb, der i bistandsloven er sat tal på, og som er det beløb, man kan leve for, nemlig den maksimale dagpengesats, vil blive rettesnor for fortolkningen af § 48.

Jeg vil i denne forbindelse nævne et eksempel, jeg selv er stødt ind i. Det drejer sig om en familie med et meget stærkt handicapet barn, der til daglig er i en specialdaginstitution. Forældrene har hidtil fået dækket merudgifter på 1.500 kr. om måneden til barnets ophold i hjemmet. Daginstitutionspladsen er gratis. Samtidig har de fået 1.100 kr. i tabt arbejdsfortjeneste. Ifølge den pågældende kommunes fortolkning af cirkulæret vil forældrene stadig få dækket merudgifterne på 1.500 kr. om måneden. Derimod vurderer kommunen, at familiens trangssituation ikke er mere akut, end at den støtte, kommunen hidtil har givet til tabt arbejdsfortjeneste, kan beskæres med 600 kr. om måneden. Familien har en samlet indtægt på 7.900 kr. efter skat og faste udgifter – uden merudgifterne til handicapet på 8.200 kr. om måneden. Og hvorfor skulle det egentlig være et særtilfælde?

Til sidst vil jeg sige, at jeg finder det helt forkasteligt, at der endnu en gang er gennemført væsentlige ændringer i bistandsloven gennem et administrativt indgreb, som det er sket med medicintilskuddet efter § 58. Det lader til at blive mere og mere almindeligt, at